

steriet, præsidenterne for østre og vestre landsret, sø- og handelsretten i København og Københavns byret samt Den danske Dommerforening, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, advokatrådet, Landsorganisationen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Fællesrepræsentationen for Danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger, foreningen Danmarks aktive Handelsrejsende af 1901, Dansk Arbejdsgiverforening, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgivere, Industrirådet, Grosserer-Societetets Komite, Provinshandelskammeret, Håndværksrådet, Assurandør-Societetet, Danske Bankers Fællesrepræsentation, Søfartsrådet, De samvirkende danske Andelselskaber, Butikshandelens Fællesråd, brancheorganisationerne inden for de af punktafgiftslovgivningen omfattede næringsgrene, Den almindelige danske lægeforening, Danmarks Apotekerforening, Dansk Tandlægeforening og Den almindelige danske jordemoderforening.

Det foreliggende lovforslag bygger på udvalgets udkast til ændring af konkursloven. Bl. a. på grundlag af de udtalelser, som er indhentet fra de ovenfor nævnte myndigheder, foreninger og organisationer har man dog på visse punkter fraveget udvalgets udkast. Dette gælder således med hensyn til forslaget om begrænsning af privilegiet for lønkrav. Der henvises herom til bemærkningerne nedenfor til lovforslagets enkelte bestemmelser.

De ændringer i den øvrige lovgivning, som er en følge af udvalgets forslag, har man anset det for mest hensigtsmæssigt at udskille til et særligt forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om fortrinsret i tilfælde af konkurs m. v.

Spørgsmålet om de nordiske landes regler om fortrinsret i konkurs, herunder navnlig om tilvejebringelse af en stærkere beskyttelse af arbejdstagernes krav på løn, behandles for tiden i Nordisk Råd på grundlag af et medlemsforslag, der blev fremsat i januar 1967. Af hensyn til behovet for en forbedring af lønkravenes stilling i tilfælde af konkurs har man imidlertid ikke ment at burde afvente behandlingen af det nævnte forslag.

Afskaffelsen af privilegiet for krav på skatter og afgifter vil forøge det offentlige risiko for tab i tilfælde af konkurs. Det er ikke muligt blot med nogenlunde sikkerhed at skønne over størrelsen af den indtægtsnedgang, der kan komme på tale, men i forhold til det samlede provenu af skatter og afgifter vil indtægtsnedgangen være af helt uvæsentlig betydning, sammenholdt herved den oversigt over boer behandlet ved sø- og handelsretten i København med særlig store fortrinsberettigede krav, der er optaget i betænkningen s. 42.

Lov nr. 51 af 25. marts 1872 om konkurs m. v. er ændret ved følgende love: lov nr. 66 af 15. april 1887, lov nr. 30 af 20. marts 1901, lov af 14. april 1905 (nr. 225 i Lovtidende fra 1906), lov nr. 38 af 28. februar 1908, lov nr. 98 af 10. maj 1912, lov nr. 111 af 31. marts 1926, lov nr. 68 af 12. april 1927, lov nr. 129 af 15. april 1930, lov nr. 36 af 14. februar 1934, lov nr. 179 af 5. juni 1959 og lov nr. 177 af 29. april 1960.

I bilaget til lovforslaget er de gældende bestemmelser og ændringerne heri opstillet som paralleltekster.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Bestemmelsen svarer til § 1, nr. 1, i betænkningens lovudkast.

Herom henvises til betænkningen s. 29.

Til nr. 2.

Bestemmelsen i § 33 indeholder reglerne om fortrinsret for lønkrav m. v.

Til stk. 1, nr. 1. Efter konkurslovens § 33, nr. 2 f, omfatter lønprivilegiet krav på løn og andet vederlag for arbejde i skyldnerens tjeneste i indtil 1 år før sidste fardag før konkursens begyndelse. Herved må som regel forstås udgangen af den sidste måned før konkursens begyndelse (konkursbegæringens indgivelse).

Udvalget har foreslået fortrinsretten begrænset til løn i 3 måneder. Samtidig har udvalget foreslået, at 3 måneders fristen knyttes til indtjeningsstiden i stedet for forfaldstiden, jfr. betænkningen s. 31-32.

En række af de faglige organisationer, som har udtalt sig om lovudkastet, har udtrykt betænkelighed ved den foreslåede regel. Hvad angår begrænsningen af lønprivilegiets tidsmæssige udstrækning til 3 måneder, har man særlig fremhævet, at det ikke sjældent forekommer, at arbejdere og funktionærer i virksomheder, som er i økonomiske vanskeligheder, for at hjælpe virksomheden indgår på gennem nogen tid at yde henstand med udbetalingen af en del af deres løn. Hvis udvalgets forslag følges, vil det betyde, at arbejdere og funktionærer fremtidig vil være mindre tilbøjelige til at indgå på ordninger af denne art med den — for alle parter — uheldige virkning, at virksomheden kan blive tvunget til en lukning, som måske ellers kunne have været undgået.

Med hensyn til forslaget om at knytte fristen til indtjeningsstiden fremfor forfaldstiden er det blevet påpeget, at der forekommer en række tilfælde, hvor